

[Svend Auken]

dan har det altid været. Folkeaktiearrangementer har altid skullet skattebegunstiges efter konservativ opfattelse. Deri er der ikke noget som helst nyt. Men regeringen har desværre sagt nej til at medvirke til en drøftelse af en egentlig demokratisering herhjemme. Jeg håber imidlertid, at den opfattelse, arbejdsministeren har givet udtryk for, ikke nødvendigvis dækker alle regeringsordførerne, og at vi kan få en bred debat i udvalget.

Dernæst vil jeg konstatere, at til trods for stor uenighed om en lang række også væsentlige punkter synes der i hvert fald mellem det radikale venstre, socialdemokratiet og socialistisk folkeparti at være enighed om nogle meget centrale og væsentlige principper for en OD-ordning.

For det første, at den ordning, vi skal have gennemført, skal indebære en demokratireform; der skal ske en afgørende ændring af bestemmelsesretten i virksomhederne. For det andet, at der skal tages sigte på øget opsparring i virksomhederne med henblik på en øget teknologisk fornyelse. For det tredje, at midlerne skal forvaltes i fællesskab blandt lønmodtagerne, og for det fjerde, at midlerne så vidt muligt skal forvaltes lokalt.

På disse fire helt fundamentale punkter er der enighed mellem de tre partier. Dertil kommer, at der, så vidt jeg kunne høre, er enighed om, at hvis der skal ske en demokratisering, så skal det ske gennem en lov, der påbyder en sådan demokratisering; det vil sige, at det skal være en obligatorisk ordning.

Derfor synes jeg, der er grund til, at vi i det fortsatte arbejde ud over at diskutere alle de eksisterende ordninger og perspektiver osv. prøver at samle interessen om i en beretning til folketinget at få præciseret de principper, som partierne – måske endda et flertal, hvis man medregner de røde realister i venstresocialisterne – her i folketinget ønsker, sådan at vi i hvert fald får fastslået nogle principper, som er forpligtende for folketingets flertal. Det mener jeg vil være frugtbart.

Fru Lone Dybkjær sagde, at vi jo ikke skulle overse forskellen. Det har jeg heller ikke forsøgt at gøre her. Men jeg mener ikke, vi kommer videre, før vi koncentrerer opmærksomheden om det, der er fælles. Disse principper er faktisk så fundamentale for udviklingen på dette område, at det er vigtigt at få dem fremhævet.

Ministeren sagde, at Danmark lever i den bedst tænkelige verden. Det går fremragende, forstod jeg på ministeren, virksomhederne tjener penge som aldrig før, og pengene bliver i virksomhederne, og de bliver investeret, og vi eksporterer, og det går strygende. Det eneste, der mangler, er resultaterne.

Som jeg sagde før, sækker Danmark stadig længere agterud. Vores produktivitetsudvikling er gået totalt i stå, vores konkurrenceevne er reduceret, vi mister markedsandele. Min konklusion af det er, at det ikke er klogt at fortsætte ad den slagne landevej med tvangsindkomstpøolitik og udemokratiske bestemmelsesmetoder i erhvervslivet og utilstrækkelig opsparring i samfundet. Det er nødvendigt at tænke nyt og tænke forfra.

Jeg ser demokratiforslagene her, OD-forslagene, som et af instrumenterne til at fremkalde den nyorientering herhjemme, som hele samfundet og erhvervslivet har så hårdt brug for. Jeg tror, at de borgerlige ordførere undervurderer den holdning, der findes i erhvervslivet. Jeg har mødt masser af erhvervsledere, som er interesserede i, at der sker en effektiv demokratisering af de beslutninger, der træffes. Faktisk kan man sige, at det, der karakteriserer en moderne virksomhedsledelse, er, at den er positivt indstillet over for demokratiske afgørelsesmetoder i stedet for det modsatte. Den gammeldags ledelsesfacon, den autoritære ledelsesfacon, duer ikke.

Fru Elisabeth Bruun Olesen havde som et af sine mange angrebepunkter mod det socialdemokratiske forslag, at det knyttede lønmodtagerne til deres virksomhed. Hun citerede Thorkil Kristensen for at fremføre det som et argument for ordningerne, at man knyttede lønmodtagere og virksomheder sammen.

Jeg har svært ved at se, at det skulle være et argument imod. Der er i danske lønmodtagere i langt, langt de fleste tilfælde – uanset politisk overbevisning i øvrigt – en stolthed over deres egen virksomhed. Der er ingen så brændende ambassadører for deres virksomhed som tillidsmændene på en virksomhed.

Hvis fru Elisabeth Bruun Olesen engang får lejlighed til at komme på et af vore skibsværfter eller vore andre jernindustrielle virksomheder og møder socialdemokratiske tillidsfolk eller kommunistiske tillidsfolk – der er jo ikke ret mange – eller SF-tillidsfolk – der er jo ikke mange andre slags; jeg har i